

WINTER IN NEW YORK
EN ANDERE VERHALEN

Van dezelfde auteur:

Zwaar verliefd!

Zwaar beproefd!

Zwaar verguld!

Geknipt voor jou

Zoek het maar uit

21 Zomers en andere verhalen

Ik wist het

Chantal van Gastel

Winter in New York

en andere verhalen

the house of books

© Chantal van Gastel 2015
© The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
© Omslagbeeld: Getty Images
Foto auteur: © Wim van de Hulst
Typografie: Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 443 4854 5
ISBN 978 90 443 4855 2 (e-book)
NUR 340

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Winter in New York	13
Gelukkig nieuwjaar?	117
De openbaring	123
Stop!	129
Love Shack	139
Een kerstbelofte	185

Voorwoord

Lieve lezer,

It's the most wonderful time of the year. Winterse gezelligheid, sfeervolle lichtjes, de magie van kerst en de kracht van vriendschap en liefde. Mooiere thema's om over te schrijven zijn er bijna niet. Met heel veel plezier heb ik een heel jaar lang het wintergevoel opgeroepen om je uiteindelijk deze verhalenbundel te kunnen presenteren.

Naast mijn trilogie *Zwaar verliefd!*, *Zwaar beproefd!*, *Zwaar verguld!* en mijn losstaande romans *Geknipt voor jou*, *Zoek het maar uit* en *Ik wist het*, breng ik ook regelmatig korte verhalen uit. Deze verschijnen online als e-book of in opdracht van tijdschriften. Lezers stellen me vaak de vraag waar ze die verhalen kunnen terugvinden als ze die gemist hebben. Daaruit ontstond het idee om mijn zomerverhalen samen te brengen in de bundel *21 Zomers en andere verhalen*. Na veel enthousiaste lezersreacties was het voor mij een logisch vervolg om eens na te denken over een wintervariant. Want hoe heerlijk is het om een pot thee te zetten, naar vanille of kaneel geurende kaarsen aan te steken en dan opgekruld onder een dekentje in een fijn boek te duiken?

In *Winter in New York en andere verhalen* tref je mijn verzameling korte winterse verhalen aan. Sommige hiervan zijn al eerder gepubliceerd en andere schreef ik speciaal voor deze bundel. Voor winterliefhebbers een feest van herkenning en als je meer van de zomer houdt, dan kom je met deze verhalen de tijd prima door tot de lente weer voor de deur staat!

Het eerste dat vaststond voor deze verhalenbundel was dat ik een zelfstandig te lezen vervolg wilde schrijven op *Zomer in New York*. Dit verhaal is opgenomen in *21 Zomers en andere verhalen* en het is natuurlijk het leukst om dat eerst te lezen, maar het hoeft niet om van het vervolg te kunnen genieten.

Zomer in New York gaat over Lucy die verliefd wordt op én in New York. In *Winter in New York* is het Lois, Lucy's beste vriendin, die haar geluk gaat beproeven in The Big Apple. Ze probeert haar relatieproblemen te ontvluchten en waar kun je dat beter doen dan in de stad die volgens je beste vriendin de meest geweldige ter wereld is? Maar Lois is niet zo snel ergens van onder de indruk. En de sneeuwstorm die over de stad raast, maakt haar verblijf in de stad er niet leuker op. Plots is ze wel erg op zichzelf aangewezen. En jezelf ontlopen, dát is een beetje lastig.

New York werkt voor mij altijd inspirerend: herfst, winter, lente of zomer. Maar rond de feestdagen pakt de stad wel héél erg uit. In oktober worden de etalages al omgetoverd tot ware winterse kunstwerken en de schaatsbaan op Rockefeller Center roept het ultieme kerstgevoel op. Het idee om een winterverhaal over NYC te schrijven, sprak dan ook meteen tot mijn verbeelding. Ik hoop dat jullie je – net als ik tijdens het schrijven – een klein beetje in die geweldige stad zullen wanen en dat het me gelukt is om New York op die manier deze winter naar jullie toe te brengen!

Gelukkig nieuwjaar? stamt uit de tijd dat ik korte verhalen schreef voor het tijdschrift *Yes*. Dat was mijn eerste kennismaking met schrijven voor een publiek. Wat was ik trots als ik bij een publicatie in de kantlijn met piepkleine letters mijn naam in de credits zag staan.

Daarnaast was het ook een heel goede schrijfoefening. Als je in opdracht schrijft, moet je werken onder strikte regels en ruimte om uit te wijden is er niet. Wat ik al snel leerde was om uit te gaan van één situatie en die mooi uit te werken. Voor de feestdagen schreef ik destijds *Gelukkig nieuwjaar?* en het idee hiervoor ontstond uit één simpel, filmisch beeld dat ik voor me zag. Een meisje dat in

een rode baljurk met betraande ogen over straat rent. Wat was er gebeurd? Ik besloot te beginnen vanuit het oogpunt van de jongen die haar observeert en het door hem te laten ontdekken.

Inmiddels is er ruim tien jaar verstreken sinds Dennis en Stefanie de jaarwisseling samen op het parkbankje doorbrachten. Ik ben eigenlijk best wel benieuwd hoe het nu met ze gaat.

Dat ik het leuk vond om mijn korte verhalen gepubliceerd te zien, betekent niet dat het altijd van een leien dakje ging om het zover te krijgen. Met het verhaal *De openbaring* was dit zelfs een hele toer!

Daan en Nina maken deel uit van een hechte vriendengroep. Ze ondernemen alles samen, maar een geplande bioscoopavond loopt door allerlei toevalligheden in de soep. Al hun vrienden moeten afzeggen en zo neemt de avond een wending die Nina niet had zien aankomen.

Ik heb dit verhaal talloze keren herschreven om het passend te krijgen in het *Yes*-format. Toen al hield ik van een perspectiefwisseling in mijn verhalen, maar vaak vond de *Yes*-redactie dit te verwarrend voor de lezer. Ik moest het verhaal herschrijven in de derde persoon, vanuit Nina's perspectief. Ook werd me gevraagd de namen te veranderen, want de naam die ik eerder voor mijn vrouwelijk personage gekozen had (Renée) vond *Yes* jongensachtig en daardoor ook verwarrend.

Daarnaast kreeg ik regelmatig commentaar op mijn formele taalgebruik. Zo vonden ze deze titel totaal ongeschikt. Geen enkele *Yes*-lezeres zou het woord 'openbaring' gebruiken, dus ze vroegen mij iets anders te bedenken. Mijn tweede voorstel: *Een goede ingeving* werd ook afgewezen, nog steeds te formeel, en uiteindelijk bedacht ik toen de meest nietszeggende clichétitel uit de historie van mijn werk... (*drumroll please*)... *Speciale vriendschap*.

Na al deze veranderingen werd het verhaal eindelijk gedrukt. Het duurde ruim een jaar. Zo lang doe ik nu over een complete roman. Maar na al dat werk wilde ik resultaat zien ook. Soms vergt schrijven – en je verhaal gepubliceerd krijgen – heel veel doorzettingsvermogen.

Toevallig was dit ook het laatste werk dat ik voor *Yes* schreef. Ik

merkte dat ik meer wilde doen met mijn verhalen dan het format van het tijdschrift toeliet, dus niet lang hierna begon ik te schrijven aan mijn eerste roman, *Zwaar verliefd!* En omdat ik lekker eigenwijs ben, en dit soort dingen nu zelf mag bepalen, treffen jullie mijn laatste *Yes*-verhaal hier onder de oorspronkelijke titel aan!

Opdrachten voor tijdschriften zijn ontzettend leuk om te doen, maar je kunt ook te maken krijgen met een bepaalde wispelturigheid van de redactie. Zo was ik gevraagd om ter promotie van mijn roman *Ik wist het* voor een blad een kort verhaal in kerstsfeer te schrijven, dat zij in combinatie met een interview zouden publiceren. Geweldige promotie. Het is heel leuk om overal advertenties van je eigen boek tegen te komen, maar het liefst geef ik de lezer iets meer dan alleen de boodschap 'koop mijn boek!' Door een kort verhaal bied ik iets extra's en hopelijk krijg je daarna vanzelf zin om meer van mij te lezen. Ik ben dan ook altijd enthousiast over dit soort samenwerkingen.

Ik bedacht het verhaal *Stop!*, dat zich afspeelt vóór het begin van *Ik wist het*. Het gaat over Mia, die aan het begin staat van een succesvolle carrière in de marketing. Ze zet zich volledig in om een belangrijke opdracht binnen te slepen en is zelfs op kerstavond nog hard aan het werk. Dan gebeurt er iets onverwachts...

Ik was al aan het verhaal begonnen toen ik te horen kreeg dat de planning veranderd was. In plaats van een kersthema moest mijn verhaal nu een valentijnsthema krijgen en dat gooide mijn hele opzet overhoop. Met andere woorden: ik kon opnieuw beginnen. Omdat ik het oorspronkelijke idee te leuk vond om op te geven, heb ik dit verhaal toch afgemaakt en tijdens de feestdagen als gratis e-book voor mijn lezers online gezet. En nu lezen jullie het hier, omdat het verhaal echt de magie van kerst uitdraagt. *I wish you a Mia Christmas!*

In *Love Shack* wordt Tess gestrikt als kandidate voor een populaire tv-show die verre liefdes tijdens kerst herenigt. Omdat ze de feestdagen niet kan doorbrengen met haar Canadese vriend Ryan, heeft haar vriendin Brenda haar voor het programma opgegeven. De

producers zien een ware kijkcijferhit in het liefdesverhaal van Tess en Ryan en al snel is Tess onderdeel van een enorme poppenkast. Maar of ze daar nu op zit te wachten?

Dit verhaal is helemaal nieuw en heb ik speciaal voor deze bundel geschreven. Hoewel het een echt winterverhaal is, heeft het hier en daar toch een zomers tintje. Ik vond het heel erg leuk om aan dit verhaal te werken en ik hoop dat jullie het met veel plezier zullen lezen.

Over *Love Shack* heb ik nog iets bijzonders te melden, maar omdat dit een spoiler bevat, treffen jullie mijn verdere toelichting op dit verhaal aan het einde aan als speciale noot.

Deze winterbundel is niet compleet zonder mijn verhaal *Een kerstbelofte*. Het is eerder gepubliceerd in het tijdschrift *VROUW* van *De Telegraaf*. Met dit verhaal wilde ik een mooi klassiek kerstverhaal schrijven over hoe sterk de christmas spirit kan zijn en hoe de kracht van liefde écht alles kan overwinnen.

Janna is altijd dol geweest op de kerstperiode, maar dit jaar ziet ze er alleen maar tegen op, omdat het gemis van haar grote liefde Aaron te groot is om ook maar ergens van te kunnen genieten. Ze heeft alle hoop verloren en brengt eenzaam een bezoek aan de schaatsbaan waar ze Aaron jaren geleden ontmoette. En dan gebeurt er iets heel bijzonders...

Lieve lezer, ik hoop dat je van mijn winterverhalen geniet. Ik wens je mooie feestdagen, een heel gelukkig nieuwjaar én een hartverwarmende winter!

Liefs,

Chantal van Gastel

Winter in New York

1

Het is alweer donker aan het worden. Ik heb vandaag amper daglicht gezien. Het was nog nacht toen ik van huis ging en nu begint het al te schemeren terwijl het nog geen vier uur is. De lucht is helemaal betrokken en wollig van de op elkaar gepakte wolken, die ieder moment open lijken te kunnen breken. Het is drie weken voor kerst en de feestverlichting fonkelt er lustig op los. Zelfs in de taxi is het steenkoud en ik trek met tegenzin mijn gevoerde leren handschoen uit om het touchscreen van mijn telefoon te kunnen bedienen. Ik kies Lucy's nummer. Volgens haar laatste bericht op Facebook zou ze nu ongeveer klaar moeten zijn met haar les in een of ander beroemd museum.

Na wat gekraak gaat de telefoon over en neemt ze op.

'Hé chick,' roep ik op mijn vrolijkst. 'Hoe gaat het daar? Drukke dag gehad?'

'Ik neem n et afscheid van mijn studenten,' antwoordt ze. 'Het was te koud om buiten te werken, dus ik heb ze meegenomen naar het Met. Ik stap letterlijk net naar buiten.'

'Het Met?' herhaal ik. 'Is dat het gebouw met die trappen of dat lelijke witte gebouw met dat slakkenhuis erop?'

'O nee...,' zucht Lucy.

Ik wacht op de rest van haar verontwaardigde reactie en tik ondertussen de chauffeur op de schouder. Met mijn hand over het telefoontoestel vraag ik hem hoelang de rit nog duurt. Het enige antwoord dat ik krijg, is een vaag gebaar naar het stilstaande verkeer voor ons. Na een diepe zucht praat Lucy verder. 'Je hebt toch niet zojuist het Guggenheim lelijk genoemd, hè?'

Ik gniffel in mezelf omdat ik haar altijd zo makkelijk op de kast krijg door me als een kunstnoob te gedragen. Toevallig weet ik er ook echt bar weinig van, en het interesseert me nog minder, dus het kost me niet veel moeite om het nog wat aan te dikken. ‘Sorry schat, ieder zijn ding,’ zeg ik. ‘Maar ik zou die studentjes meegenomen hebben naar Fifth Avenue. Mode is toch ook kunst?’

‘Absoluut.’

‘En verder? Nog plannen?’

‘Ik wilde net Kasper bellen. Ik was van plan om hamburgers bij Shake Shack te halen en die voor de tv op te eten. Ik heb geen zin meer om uit te gaan en vanavond laat in de kou op de metro te wachten. Het is echt niet normaal hier.’

Ik buig me weer naar de chauffeur en vraag of hij niet om de opstopping heen kan. Aan de veranderende achtergrondgeluiden te horen, is Lucy zich waarschijnlijk aan het verplaatsen en ik sta hier vast in een stomme eenrichtingsstraat.

‘Overall staan verslaggevers te vertellen dat het echt heel erg koud is,’ gaat ze verder. ‘Alsof we dat nog niet weten! Hoe is het weer bij jullie?’

‘O, ook heel koud,’ zeg ik. ‘Vanochtend sneeuwde het.’

‘Hm, dat zit er hier ook aan te komen, denk ik.’

‘Ja, vast. Het was een heel gedoe. Files op de weg, vliegtuigen die vertraging hadden, je kent het wel. Echt heel vervelend.’ Ik probeer dat laatste met niet te veel overtuiging te brengen.

‘Maar Eloise, niet dat ik het niet gezellig vind om met je over het weer te kletsen...’ zegt Lucy dan, ‘maar dit is al ons derde telefoongesprek deze week, dus... is er iets speciaals of heb je gewoon heel veel belminuten in je abonnement die je op moet maken?’

‘Nou, er is wel iets speciaals. Toevallig.’

‘Wat dan?’ vraagt ze en de nieuwsgierigheid spat van haar stem. ‘Iets leuks?’

‘Eigenlijk moet je even blijven waar je bent, dan kom je er vanzelf achter.’

Hortend komt het verkeer weer op gang en we rijden het park

in. Ik wist niet eens dat dat mocht. Hoewel, mag dat eigenlijk wel? Of tref uitgerkend ik een creep die me naar een afgelegen stuk park brengt om me te verkopen aan vrouwenhandelaars? Was het achteraf bezien niet érg gemakkelijk om een taxi te krijgen? Wellicht had die engerd me al de hele tijd in het oog. Hij denkt vast dat hij de jackpot gescoord heeft. Hoeveel zou ik wel niet opbrengen? Vast een onvoorstelbaar bedrag. Hoe zat dat nou ook alweer met die taxichauffeurs? Was er niet iets met een badgenummer? Daar had ik naar moeten kijken voor ik instapte.

‘Waarom moet ik in het museum blijven?’ vraagt Lucy verbaasd.

‘Niet per se in het museum. Ervoor mag ook. Op die trapjes zitten toch altijd hordes kunstzinnige lui met een koffie-to-go over de zin van het leven te mijmeren? Dat vind ik nou echt iets voor jou.’

‘Misschien, maar die trapjes zijn me vandaag iets te koud. Ik ben op weg naar de metro. Is dat ook oké?’

‘Nee, wacht nou heel even.’

‘Weet je wat? Ik bel je zodra ik thuis ben, oké? Dan kunnen we in alle rust praten. Het is superlawaaierig hier en ik sta echt te bevrozen. Ik bel je binnen twintig minuten terug. Of eerder een halfuur, dit weer ontregelt alles. Gisteren was de metro zo vol dat ik maar ben gaan lopen.’

‘Ik begrijp sowieso niet dat jullie het daar redden zonder auto. Ik zou helemaal gek worden.’

‘Eloise,’ zegt ze alsof ik er echt niets van begrijp. ‘In New York City word je juist mét auto helemaal gek.’

‘Neem dan een taxi.’

‘Nu? Onmogelijk.’

‘Hoezo onmogelijk?’ vraag ik met een behoedzame blik op mijn chauffeur, die toevallig net langs een politiebureau rijdt. Zou een vrouwenhandelaar dat doen? En hoezo zit er midden in het park een politiebureau? Wat is dit eigenlijk voor gribus?

‘Weet je nog dat we vroeger *Sex and the City* keken en dat Carrie altijd zó in een taxi kon stappen? Zelfs op de gekste momenten. Als ze om vier uur ’s ochtends ergens downtown ruzie kreeg met

Mr. Big, kwam er toevallig net een voorbij. Niet bezet, niet buiten dienst, ze hoefde haar hand maar op te steken en het was geregeld. Ik had het er laatst over toen ik met een New Yorkse in gevecht raakte om een taxi bij het Museum of Arts and Design. Uiteindelijk hebben we hem gedeeld. Ze bleek actrice te zijn. Ze schijnt zelfs ooit een gastrolletje in de serie gehad te hebben, al betwijfel ik dat omdat ze weigerde concreet te worden over de aflevering waar ze in zat. *Anyway*, wat ik wilde zeggen is dat zij er ook heel gedesillusioneerd over was. “Carrie led a charmed existence,” zei ze. Misschien had ze er een speciale talisman voor. Of ze had een akkoordje met de New Yorkse taxigoden. Want in het echt is het dus bepaald geen makkie. Zeker niet als je er écht eentje nodig hebt. Juist dan is er nergens ook maar één te bekennen. New York is een rare stad wat dat betreft. We hebben meer dan 12.000 gele taxi’s op dit eiland, maar je moet halsbrekende toeren uithalen om er een te bemachtigen. Maar als je hier één persoon probeert te ontlopen, kom je die op elke straathoek tegen. Kate bijvoorbeeld, je weet wel, Kaspers ex, die loop ik werkelijk overal tegen het lijf. Laatst weer bij Dean & DeLuca. Ik stond net een pak *hazelnut coffee* af te rekenen en ze weet natuurlijk dat ik die voor Kasper haal. Het is zijn lievelings-smaak. Ze keek me aan alsof ze me het liefst verpletterd zou zien worden onder een vat koffiebonen.’

Oké, ik moet toegeven dat ik maar naar de helft van Lucy’s verhaal geluisterd heb. Die serie heeft me nooit zo geboeid, maar ergens tussen die actrice met de gastrol en de koffie van Dean and DeLuca rijdt mijn taxi het park weer uit. Het voelt alsof ik eindelijk weer adem kan halen als we Fifth Avenue op draaien.

‘Kunt u even stoppen?’ vraag ik terwijl ik zoekend naar de mensen op straat kijk. Iedereen is weggedoken in parka’s en dikke sjaals en mutsen. Hoe moet ik Lucy hier nu vinden? Die stomme verdraging ook. Daardoor loopt heel mijn planning mis. Ik had haar hier in alle rust op willen wachten en nu is ze allang weg. ‘Lucy! Waar ben je in godsnaam?’ roep ik gefrustreerd in mijn telefoon. ‘Je bent niet bij de trap gebleven zeker?’

‘Dat zei ik toch? Ik ben onderweg naar de metro.’

‘Blijf onmiddellijk staan! Ik verbied je nog een stap te zetten!’

‘Wat? Waarom?’ stamelt ze verbaasd.

Maar een halve straat verderop zie ik een vrouwenfiguur in een zwarte lange jas en met een roze muts met een joekel van een pompon op haar hoofd halthouden. Ik ken niemand die zo’n stomme muts zou dragen, behalve zij.

‘Je doet echt raar!’

‘Ik verbied je verder te lopen dan die gigantische kerstster aan de lantaarnpaal recht boven je!’ zeg ik gebiedend terwijl ik het portier van de taxi opengooi.

‘Hoe weet je...’ Ze kijkt bevreemd om zich heen en haar blik blijft steken bij de verlichte kerstster boven haar hoofd.

‘Ik ben hier, slimmerik!’

‘Hoezo hier? Waar? Hoe kun je nou hier zijn?’

Ze kijkt nu in totale verwarring om zich heen en ik wurm me langs een groepje Japanse toeristen en schreeuw haar naam over straat. Eindelijk ziet ze me en ze rent gillend naar me toe. Springend en knuffelend botsen we tegen allerlei mensen op.

‘Hoe kan dat nou?’ vraagt Lucy weer. ‘Waarom zei je dat niet eerder? Waar kom je nou vandaan?’

‘Ik wilde je verrassen. En kijk eens wat ik geregeld heb.’ Ik wijs naar de taxi die iets verderop staat, nog met het portier open. ‘Kom snel, voor iemand hem probeert in te pikken!’

‘Waar is Paul?’ vraagt Lucy zodra we in de taxi zitten.

‘Ik ben alleen,’ antwoord ik en bij het zien van haar vragende blik praat ik vlug verder. ‘Ja, ik had zin om jou te zien en flink wat te shoppen. Ik kon gewoon niet meer wachten, dus ik heb spontaan een ticket geboekt. Je weet dat Paul alles tot in de puntjes geregeld wil hebben en het is altijd een heel gedoe als hij vrij moet nemen van zijn werk. Ik wilde gewoon gáán. En hier ben ik dus.’

Ze kijkt me verwonderd aan. ‘Ja, daar ben je. Jeetje...’

‘Lucy en Lois, het dynamische duo herenigd!’ zeg ik blij, al kan

ik me haast niet meer heugen wanneer Luus me voor het laatst zo genoemd heeft. Het is een dingetje uit onze studententijd, waar ik opeens weer aan moet denken. De naam Eloise is trouwens niet eens uit te spreken in het Engels, dus alleen al daarom lijkt dit me hét moment om de traditie nieuw leven in te blazen.

Maar Lucy is te verbouwereerd om het op te pikken.

‘Je vindt het toch wel een léúke verrassing?’

‘Ja!’ Ze steekt haar arm door de mijne en trekt me tegen zich aan. ‘Natuurlijk, gekkie! Ik kan niet wachten om je de stad te laten zien. Maar als ik het geweten had, had ik vrij kunnen nemen en zo.’

‘Dat hoeft helemaal niet!’

‘Maar dit is je eerste keer in New York! Er is zoveel te zien, zoveel te doen! Ik weet niet eens waar we moeten beginnen. En we hebben elkaar zó lang niet gezien, ik weet nu al dat we tijd tekort zullen komen. Hoelang blijf je?’

‘O, een weekje of zo.’

‘Of zo?’

‘Ja, misschien wat langer. Als ik het leuk vind hier. Ik heb nogal wat vrije dagen opgespaard en het is bijna kerstvakantie, dus ik ben vrij tot de eerste week van januari.’

‘Oké...’ zegt Lucy met een twijfelachtig lachje. Nog even en haar gezicht blijft voorgoed in de verbaasde stand. ‘Maar het is bijna kerst, dus de stad is ramvol. Je kunt niet zomaar je verblijf in je hotel verlengen als je daar zin in hebt.’

‘Nee, weet ik wel, maak je nu maar geen zorgen. Jij gaat gewoon naar je werk en ik bezoek alle warenhuizen. Je zult amper merken dat ik er ben.’

‘O.’ Lucy’s mond valt nu bijna open. ‘Je bedoelt... je was van plan om bij ons te logeren?’

‘Nee! Nou ja, misschien, als het kan. Een paar dagen maar. Tot ik iets anders heb. Alle fatsoenlijk uitzierende hotels zaten vol, dus ik heb een of ander rattenhol geboekt om geen gezeur bij de douane te krijgen. Maar daar wil je nog niet dood gevonden worden, dus ik dacht, als ik nu eerst een nachtje – of twee – bij jou en Kas mag logeren...’

Lucy kijkt me wezenloos knikkend aan.

‘Het is dan net als vroeger, toen we allemaal samen in het studentenhuis woonden! Het wordt hilarisch!’

‘Legendarisch, bedoel je?’

‘Dat ook!’ Ik doe zo enthousiast als ik maar kan, maar het wil maar niet op Lucy overspringen. ‘Jij hebt toch ook bij Kas geslapen toen je hierheen kwam? En dat was de hele zomer. Ik blijf echt niet lang.’

‘Ja, maar... Hij wist tenminste een paar weken van tevoren dat ik zou komen. En dat extra kamertje waar ik sliep heeft echt maar het formaat van een bezemkast en daar heb ik nu al mijn teken-spullen staan.’

‘Nou...’ Ik denk vlug na. Ik ga niet bedelen om een slaappleats. Ze zouden blij moeten zijn om me te zien. Lucy zou het me zelf moeten aanbieden. ‘Het geeft ook niet. Ik kan niet verwachten dat jullie zomaar plek voor me hebben. Ik ga zo even bellen en dan vind ik wel wat anders. Ze zeggen toch altijd dat die dingen veel beter gaan als je ter plaatse bent? Die hotels zitten natuurlijk vaak genoeg met afzeggingen op het laatste moment. Ik vind er wel wat op.’

‘Denk je?’

‘Tss...’ Ik trek mijn arm terug en geef haar een speels duwtje. ‘Je kent me toch?’

‘Want we hebben niet eens een extra bed. Je zou op de bank moeten. In geval van nood zou het een optie zijn, maar eerlijk gezegd betwijfel ik of je het volhoudt. Het wordt erg krap.’

‘En jij denkt dat ik daar niet tegen kan?’

‘Ik denk dat jij geen idee hebt wat “krap” in New York betekent.’